

Sygnatura akt VI GC 627/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2015 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **A. P.**

przeciwko **(...) sp. z o.o. w K.**

o zapłatę 50 710,91 zł

I. **powództwo oddala,**

II. **zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 5.417,- zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 5.400,- zł (pięć tysięcy czterysta złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Powódka – A. P. wniosła o zasądzenie od pozwanych G. Ż. i (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. solidarnie kwoty 50.710,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu podała, że wykonywała na zlecenie pozwanego G. Ż. – generalnego wykonawcy inwestycji realizowanej przez (...) Sp. z o.o. jako inwestora – roboty budowlane w zakresie wykonania elewacji. Roboty zostały wykonane i odebrane, jednak pozwany G. Ż. nie zapłacił należnego wynagrodzenia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 7 lipca 2014r., sygn. akt VI GNc 456/14, nakazano pozwanym solidarnie, aby zapłacili na rzecz powódki kwotę 50.710,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 49.754,74 zł od dnia 6 maja 2014r. i od kwoty 956,91 zł od dnia 7 maja 2014r. oraz kwotę 4.251,- zł tytułem kosztów procesu.

Od tego nakazu zapłaty sprzeciw wniósł pozwany (...) Sp. z o.o. domagając się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia kosztów procesu. Zarzucił, że nie wyrażał zgody na zawarcie umowy z powódką jako podwykonawcą G. Ż.. Zaprzeczył, aby deklarował zaspokojenie roszczeń powódki z kaucji złożonej przez G. Ż.. Nadto wskazał na sprzeczność między przedmiotem robót określonym w fakturze VAT, protokole odbioru i zleceniu załączonymi do pozwu.

Wyrokiem z dnia 4 marca 2015r., sygn. akt VI GC 413/14 Sąd Rejonowy w Wałbrzychu oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.617,- zł tytułem kosztów procesu.

Na skutek apelacji powódki od w/w wyroku, wyrokiem z dnia 9 października 2015r., sygn. akt VI Ga 156/15, Sąd Okręgowy w Legnicy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, wskazując na potrzebę ponownego, poczynienia szczegółowych ustaleń faktycznych w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy i ocenę przesłanek roszczenia w tym wykonania przez powódkę robót i ich wartości oraz istnienia odpowiedzialności pozwanego.

Sąd ustalił.

W dniu 7 października 2013r. G. Ż. (jako generalny wykonawca) i pozwany (...) Sp. z o.o. (jako inwestor) zawarli umowę o wykonanie robót budowlanych w ramach inwestycji budowy zespołu zabudowy usługowej – Etap II – budynek handlowo – usługowy „B” wraz z zagospodarowaniem terenu i infrastrukturą techniczną w J. w rejonie Alei (...)– ul. (...), na terenie działki Nr (...), obręb (...) (§ 1). Generalny wykonawca zobowiązany był do przedstawienia listy zatrudnionych podwykonawców w terminie 7 dni od dnia zawarcia umowy oraz jej bieżącego aktualizowania (§ 2 ust. 7). Roboty miały zostać wykonane do dnia 31 stycznia 2014r. (§ 3 ust. 2).

Dowód: umowa o roboty budowlane z dn. 7.10.2013r. – k. 58 – 60.

W ramach realizacji robót budowlanych objętych umową z dnia 7 października 2013r., G. Ż. zawarł z powódką trzy umowy o wykonanie części robót budowlanych, w tym umowę o wykonanie docieplenia oraz w dniu 21 stycznia 2014r. umowę o wykonanie montażu konstrukcji elewacyjnej z B. wraz z kotwami i kołkami montażowymi (bez materiału) w budynku handlowo – usługowym w J. przy ul. (...) / (...), w terminie od dnia 21 stycznia 2014r. do dnia 29 stycznia 2014r. i za wynagrodzeniem w wysokości 50,- zł netto za 1m^{((2))}, płatnym w terminie 30 dni od dnia zakończenia robót. Powódka wykonywała roboty objęte umowami z G. Ż..

Dowód: zlecenie z dn. 21.01.2014r. – k. 13, zeznania świadka R. P. – k. 48 – 19, zeznania świadka Ł. S. – k. 49 – 50, przesłuchanie stron (powódki) – k. 61 – 62.

Roboty objęte zleceniem z dnia 21 stycznia 2014r. powódka wykonywała na parterze budynku na odcinku o powierzchni 250 – 300m². Roboty wymagały poprawek, które wykonywano przez cały miesiąc luty 2014r.

Dowód: zeznania świadka Ł. S. – k. 49 – 50.

W dniu 31 stycznia 2014r. dokonano odbioru robót budowlanych wykonanych przez powódkę obejmujących docieplenie budynku, stwierdzając że zostały one wykonane zgodnie ze zleceniem w zakresie określonym w obmiarze, bez zastrzeżeń a ich wartość wynosiła 40.451,01 zł netto. W odbiorze uczestniczyli G. Ż., Ł. S. i powódka.

Dowód: protokół z dn. 31.01.2012r. – k. 11, zeznania świadka Ł. S. – k. 49 – 50, przesłuchanie stron (pozwanego) – k. 62.

W dniu 31 stycznia 2014r. powódka wystawiła G. Ż. fakturę VAT Nr (...) na kwotę 49.754,74 zł brutto (40.451,01 zł netto), tytułem wynagrodzenia za prace ogólnobudowlane, z terminem zapłaty w dniu 12 marca 2014r.

Dowód: faktura (...) Nr (...) – k. 10.

Pismem z dnia 31 stycznia 2014r. powódka zwróciła się do G. Ż. o potwierdzenie zgodności faktury VAT Nr (...) z rzeczywistym stanem rzeczy i poinformowanie o tym (...)S.A., finansujący roboty wykonywane przez powódkę.

Dowód: pismo z dn. 31.01.2014r. – k. 12.

Sąd zważył.

Wstępnie należy wyjaśnić, że wobec zaskarżenia nakazu zapłaty sygn. akt VI GNc 456/14 jedynie przez pozwanego (...) Sp. z o.o., dalsze postępowanie dotyczyło jedynie roszczeń kierowanych przeciwko temu podmiotowi (art. 505 § 1 i 2 k.p.c.). Natomiast wobec pozwanego G. Ż. w/w nakaz zapłaty uprawomocnił się (art. 504 § 2 k.p.c.).

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie zaoficerowanych przez obie strony dowodów z dokumentów w postaci umów, protokołu, faktury VAT i pisma, prawdziwości i rzetelności których żadna z nich nie przeczyła. Nadto przeprowadzono dowód z zeznań świadków R. P. i Ł. S.. Oceniając zeznania R. P., Sąd miał na uwadze, że jest on małżonkiem powódki, był osobiście zaangażowany w wykonywanie robót, a tym samym jest zainteresowany wynikiem

sprawy, co nakazywało traktować jego relację z pewną ostrożnością. Wskazać należy, że zeznania świadka pozostają ogólnikowe i ograniczają się do stwierdzenia, że powódka wykonywała roboty budowlane na podstawie 3 zleceń z których ostatnie nie zostało rozliczone i stanowi roszczenie pozwu. Stwierdzenie to pozostaje w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym – w tym zeznaniami świadka Ł. S. – z którego wynika, że kwota dochodzona pozwem nie wynika z ostatniego zlecenia. Sąd uwzględnił przeto jego relację jedynie w zakresie, w jakim pozostawała ona zbieżna z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności dowodami z dokumentów. Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka Ł. S., którego relacja okazała się spójna zarówno wewnątrz jak i z pozostałym materiałem dowodowym. Świadek w sposób rzeczowy wyjaśnił jakie roboty wykonywała powódka, a po okazaniu mu dokumentów jednoznacznie zidentyfikował objęte nimi roboty, ich zakres a także szacunkową wartość. W szczególności Sąd uwzględnił zeznania świadka w zakresie, w jakim wskazał on, że protokół z dnia 31 stycznia 2015r. nie dotyczy robót obejmujących wykonania elewacji, jako że świadek przekonująco wyjaśnił, że roboty przy elewacji obejmowały powierzchnię jedynie około 300m², co wykluczało zasadność wskazanego w fakturze VAT wynagrodzenia, które z kolei dotyczy wcześniej wykonywanych robót, potwierdzonych protokołem z dnia 31 stycznia 2014r. Spójna zależność między przedstawionymi przez świadka okolicznościami skłoniła Sąd do uznania jego zeznań co do rodzaju, wartości i czasu wykonywania przez powódkę poszczególnych robot za wiarygodne. Uzupełniając Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania stron, uwzględniając wynikające z niego okoliczności jedynie w zakresie, w jakim pozostawały one zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym, przy czym Sąd pominął wszelkie stwierdzenia stron mające charakter ocenny, gdyż nie stanowią one relacji o faktach.

Sąd oddalił wniosek powoda o ponowne przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków i przesłuchania stron, gdyż postępowanie dowodowe w tym zakresie zostało już przeprowadzane w sprawie sygn. akt VI GC 413/14 i brak było podstaw do jego ponowienia, skoro nie zostało ono zniesione w przez Sąd II instancji w związku z uchyleniem wyroku.

W oparciu o przeprowadzone dowody ustalono, że pozwany był inwestorem w ramach inwestycji budowy zespołu zabudowy usługowej – Etap II – budynek handlowo – usługowy „B” wraz z zagospodarowaniem terenu i infrastrukturą techniczną w J. w rejonie Alei (...) – ul. (...), na terenie działki Nr (...), obręb (...). Generalnym wykonawcą tej inwestycji był G. Ż., zaś powódka wykonywała roboty budowlane jako jego podwykonawca. Materiał dowodowy potwierdza także, że powódka wykonała na budowie roboty w zakresie docieplenia oraz że na zlecenie G. Ż. wykonywała roboty obejmujące montaż elewacji, które dotknięte były wadami.

Na wstępie należy zaznaczyć, że ocenie w niniejszej sprawie podlegało roszczenie powódki w kształcie zgłoszonym w pozwie a to obejmowało wynagrodzenie za roboty budowlane obejmujące wykonanie konstrukcji elewacji z B.. Na żądanie pozwu, którym Sąd po myśli art. 321 § 1 k.p.c. jest związany, składa się bowiem dochodzona kwota oraz przytoczone na jej poparcie okoliczności faktyczne.

Roszczenie powódki kierowane przeciwko pozwanemu wynika z faktu wykonywania robot budowlanych na w/w inwestycji oraz przepisu art. 647¹ § 2 i 5 k.c., zgodnie z którym, do zawarcia przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą jest wymagana zgoda inwestora. Jeżeli inwestor, w terminie 14 dni od przedstawienia mu przez wykonawcę umowy z podwykonawcą lub jej projektu, wraz z częścią dokumentacji dotyczącą wykonania robót określonych w umowie lub projekcie, nie zgłosi na piśmie sprzeciwu lub zastrzeżeń, uważa się, że wyraził zgodę na zawarcie umowy. Zawierający umowę z podwykonawcą oraz inwestor i wykonawca ponoszą solidarną odpowiedzialność za zapłatę wynagrodzenia za roboty budowlane wykonane przez podwykonawcę. Kwestia odpowiedzialności pozwanego ma w tej sprawie znaczenie pierwszorzędne, gdyż decyduje o jego legitymacji biernej, a tym samym warunkuje potrzebę oceny dalszych przesłanek zgłoszonego roszczenia.

W ocenie Sądu, przebieg postępowania dowodowego przeprowadzonego w niniejszej sprawie nie pozwala na uznanie, aby powódka mogła skutecznie kierować przeciwko pozwanemu roszczenie objęte pozwem. Odpowiedzialność inwestora za zapłatę należnego podwykonawcy wynagrodzenia uzależniona jest od wyrażenia przezeń zgody na zawarcie przez wykonawcę umowy z tym podwykonawcą. Rzeczą powódki było wykazanie, że pozwany wyraził zgodę na zawarcie takiej umowy między nią a G. Ż. (art. 6 k.c.). Obowiązkiem temu powódka nie sprostała. Wskazać należy, że zgoda inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy z podwykonawcą może być wyrażona zarówno w sposób

wyraźny jaki i dorozumiany, a w tym ostatnim przypadku tak poprzez brak zgłoszenia sprzeciwu, o którym mowa w art. 647¹ § 2 k.c. jak i poprzez milczącą akceptację wykonywania przez podwykonawcę robót. Do przyjęcia, że zgoda inwestora nastąpiła przez przemilczenie niezbędne jest jednak przedstawienie mu umowy z podwykonawcą lub jej projektu wraz z odpowiednią częścią dokumentacji, przy czym przedłożenie inwestorowi do akceptacji umowy (jej projektu) musi mieć charakter kierunkowy, tzn. nastąpić w celu wyrażenia zgody na jej zawarcie. Wyrażenie zgody przez inwestora w sposób czynny nie jest objęte procedurą z art. 647¹ § 2 zdanie drugie k.c. i może nastąpić w sposób wyraźny pisemnie bądź ustnie albo poprzez inne zachowanie, które w sposób dostateczny ujawnia wolę inwestora (art. 60 k.c.). Może zatem nastąpić to poprzez czynności faktyczne, w sposób dorozumiany, na przykład przez tolerowanie obecności podwykonawcy na placu budowy, dokonywanie wpisów w jego dzienniku budowy, odbieranie wykonanych przez niego robót, oraz dokonywanie podobnych czynności. Należy tu jednak zastrzec, że w każdym wypadku inwestor musi mieć świadomość co do treści stosunku prawnego łączącego podwykonawcę z wykonawcą, a zatem czynna zgoda inwestora, wyrażona również konkludentnie, na zawarcie umowy z podwykonawcą, będzie mogła być uznana za skuteczną tylko wówczas, jeżeli ma on wiedzę o istotnych elementach tej umowy, tzn. o zakresie prac powierzonych zindywidualizowanemu podmiotowo podwykonawcy oraz jego wynagrodzeniu, w szczególności sposobie jego ustalenia (**vide**: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 maja 2015r. sygn. akt I ACa 42/15, LEX Nr 1733656; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 grudnia 2014r., sygn. akt I ACa 604/14, LEX Nr 1602872). Tylko w takim przypadku może bowiem przystać (w którymkolwiek ze wskazanych wyżej sposobów) na przyjęcie odpowiedzialności za należne podwykonawcy wynagrodzenie. Nie jest zatem wystarczająca sama akceptacja obecności podwykonawcy na budowie czy wykonywania przez niego określonych prac (**vide**: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 stycznia 2014r., sygn. akt I ACa 699/13, LEX Nr 1495976). Powołany przepis mówi bowiem o wymogu zgody inwestora na zawarcie umowy, nie zaś na wykonywanie robót przez podwykonawcę. Co do zasady brak jest bowiem przeszkód dla posługiwania się przy wykonywaniu powierzonej czynności osobami trzecimi (wyłączenie od tej zasady występuje wyjątkowo i zawsze wynikają wprost z przepisu prawa lub uzgodnienia stron – np. art. 647¹ § 1 k.c., art. 738 k.c.). Istotnie o prawie podwykonawcy do wynagrodzenia decyduje fakt wykonania robót, niemniej o odpowiedzialności inwestora dodatkowo stanowić musi jego świadomość co do treści umowy łączącej podwykonawcę z wykonawcą. Obojętnym jest natomiast sposób, w jaki inwestor poweźmie informację o treści tej umowy. Nie musi być ona zatem przedstawiona mu przez wykonawcę czy podwykonawcę – wystarczy, że inwestor będzie mógł zidentyfikować istotne warunki łączącego wykonawcę z podwykonawcą stosunku prawnego (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2015r., sygn. akt III CSK 370/14, LEX Nr 1745820; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 27 marca 2015r., sygn. akt I ACa 984/14, LEX Nr 1665755). Podkreślenia wymaga, że zgoda inwestora musi być wyrażona (w jakikolwiek sposób) w odniesieniu do konkretnej umowy (**vide**: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 stycznia 2014r., sygn. akt V ACa 627/13, LEX Nr 1428098), co ma znaczenie decydujące w przypadku, gdy podwykonawca zawarł z wykonawcą kilka umów – jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Konsekwentnie, wiedza inwestora o tym, że konkretny podwykonawca wykonuje określony zakres robót, nie jest wystarczająca do powstania odpowiedzialności inwestora, przewidzianej w art. 647¹ § 5 k.c. w zw. z art. 647¹ § 2 k.c., jeżeli nie znał on istotnych postanowień umowy wykonawcy z podwykonawcą, zwłaszcza decydujących o wynagrodzeniu podwykonawcy (**vide**: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 października 2014r., sygn. akt V ACa 378/14, LEX Nr 1621048; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 2 września 2015r., sygn. akt V ACa 798/14, LEX Nr 1665773). Art. 647¹ § 5 k.c. ma na celu ochronę interesów podwykonawcy, jednak może być realizowany jedynie gdy on sam jest tym zainteresowany. Nie można przeto wykluczyć sytuacji, w której podwykonawca wykonuje roboty budowlane godząc się, że jedynym podmiotem odpowiedzialnym za zapłatę należnego mu wynagrodzenia będzie jego bezpośredni kontrahent.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszego procesu, należy wskazać, że o ile poza sporem winna pozostawać świadomość pozwanego co do faktycznego wykonywania robót budowlanych przez pozwaną, o tyle brak jest jakichkolwiek podstaw do przypisania pozwanemu świadomości co do stosunku prawnego, na podstawie którego powódka wykonywała te roboty budowlane (obejmujące elewację), a tym samym przyjęcia, że wyraził on zgodę na zawarcie tej umowy. Wskazać bowiem należy, że protokół odbioru z dnia 31 stycznia 2014r. nie dotyczy robót w zakresie elewacji z B., a robót dociepleniowych, na co wskazał świadek Ł. S.. Pokwitowanie ich wykonania

zawarte w w/w protokole nie może być zatem uznane za choćby wyrażoną post factum zgodę na zawarcie umowy między powódką a G. Ż.. Brak jest natomiast dowodów, aby tego rodzaju zgodę pozwany wyraził w odniesieniu do robót stanowiących przedmiot roszczenia, a to obejmujących wykonanie elewacji. Trzeba bowiem ponownie wskazać, że sam fakt świadomości pozwanego co do wykonywania robót budowlanych przez powódkę, która to okoliczność została w niniejszej sprawie ustalona, nie jest równoznaczny z wyrażeniem przezeń (w jakikolwiek sposób) zgody na zawarcie umowy między nią a wykonawcą rodzącej odpowiedzialność inwestora z zapłatą wynagrodzenia należnego podwykonawcy. Brak jest bowiem dowodów, aby pozwany znał lub choćby miał sposobność zapoznania się z umową z dnia 21 stycznia 2014r. łączącą powódką z G. Ż.. Z zeznań świadka R. P. jak i powódki wynika, że nie informowała ona pozwanego o zawarciu takiej umowy, jak i nie ma wiedzy, aby pozwany taką informację pozyskał. Wskazać należy, że nie jest dowodem wystarczającym dla przyjęcia, że inwestor w odniesieniu do powódki informację taką uzyskał, zawarte w łączącej go z G. Ż. umowie zastrzeżenie o obowiązku informowania inwestora o zatrudnionych podwykonawcach. Powódka nie podjęła wystarczającej inicjatywy dowodowej w celu wykazania przesłanek odpowiedzialności pozwanego z art. 647¹ § 5 k.c. w zw. z art. 647¹ § 2 k.c., najwyraźniej wychodząc z błędnego założenia, że o jego odpowiedzialności stanowi już sam fakt wykonywania przez nią robót budowlanych, co w świetle przytoczonych wyżej okoliczności, jest oczywiście niewystarczające. Nie może zatem przemawiać za przypisaniem pozwanemu legitymacji biernej w niniejszej sprawie fakt, że wiedział on o wykonywaniu przez powódkę robót w zakresie elewacji (co potwierdził świadek Ł. S. i pośrednio przyznał przedstawiciel pozwanego wskazując na wady tych robót). W tym stanie rzeczy, Sąd doszedł do przekonania, że pozwany nie mógł skutecznie wyrazić zgody na zawarcie umowy między powódką a G. Ż., a tym samym nie ponosi wobec niej odpowiedzialności za zapłatę należnego jej wynagrodzenia. Już z tych przyczyn powództwo podlegało oddaleniu.

Niezależnie od powyższego, wskazać należy, że powódka nie wykazała, aby roboty w zakresie wykonania elewacji wykonała w sposób uprawniający ją do żądania z tego tytułu wynagrodzenia. Wskazać bowiem należy, że zarówno przedstawiony protokół odbioru z dnia 31 stycznia 2014r. jak i faktura VAT Nr (...) nie mogą być łączone z przedmiotem dochodzonego roszczenia. Jak wynika z zeznań świadka Ł. S., dotyczą one wykonywanych przez powódkę robót dociepleniowych, które – według relacji świadka R. P. – zostały już rozliczone (świadek wskazał, że powódka nie otrzymała zapłaty za wykonane ostatniego zlecenia). Zważyć należy, że protokół odbioru z dnia 31 stycznia 2014r. nie wskazuje przedmiotu robót, ograniczając się do wskazania, iż zostały one wykonane w zakresie objętym bliżej nieokreślonym zleceniem. Jednocześnie trzeba mieć na uwadze, że roboty w zakresie elewacji powódka wykonała na powierzchni około 300m² (świadek Ł. S.), co uprawniałoby ją do wynagrodzenia w wysokości nie większej niż 15.000,- zł netto, gdyż w umowie z dnia 21 stycznia 2014r. stawkę wynagrodzenia powódki ustalano na 50,- zł netto za 1m². Powódka nie podjęła inicjatywy dowodowej w celu wykazania, że zakres prac obejmujących wykonanie elewacji był szerszy. Brak też jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego, że powódce służyć miało również dodatkowe wynagrodzenie za udostępnienie własnych rusztowań. Zważyć trzeba, że jeśli rusztowania te miały być użyte w ramach wykonywania robót na elewacji, to należność z tego tytułu winna się mieścić w wynagrodzeniu uzgodnionym w umowie z dnia 21 stycznia 2014r. Jeśli zaś powódka – jak sama stwierdziła (k. 61) – rusztowania te udostępniła na podstawie odrębnego stosunku prawnego (najmu), to po pierwsze brak jest dowodów na jego nawiązanie i warunki, a po wtóre, nie będąc świadczeniem z umowy o roboty budowlane, nie może rodzić żadnych roszczeń w stosunku do pozwanego opartych na zasadzie wyrażonej przepisem art. 647¹ § 5 k.c., bez względu na jego wiedzę i akceptację dla zawarcia takiej umowy. Powódka nie twierdziła bowiem nawet, że rzekomą umowę najmu zawarła bezpośrednio z pozwanym. Całkowicie oderwane od przedmiotu zgłoszonego w pozwie roszczenia jest natomiast twierdzenie powódki (k. 62), jakoby w skład należnego jej wynagrodzenia wchodziło także to należne za podwyższenie ogniomurów. Niezależnie od tego, że stanowisko to nie przystaje do zaprezentowanego w pozwie i jawi się jako nieudana próba usprawiedliwienia dochodzenia nienależnego roszczenia, wskazać należy, iż wszelkie zawierane przez powódkę jako podwykonawcę umowy o roboty budowlane, wymagały zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności (art. 647¹ § 4 k.c.). Tymczasem brak jest dowodu (w postaci dokumentu) na zawarcie umowy mającej za przedmiot podwyższenie ogniomurów. Z kolei z uwagi na przepis art. 247 k.p.c., jej zawarcia nie można wywodzić z dowodu

osobowego – tu zeznań powódki. Jednocześnie brak jest dowodów na rzeczywiste wykonanie takich robót, co mogłoby ewentualnie usprawiedliwić roszczenie w oparciu o przepis art. 405 k.c. w zw. z art. 410 k.c.

W tym miejscu wskazać trzeba, że powódka nie wykazała również, aby roboty w zakresie elewacji zostały wykonane w sposób pozwalający na przejście wymagalności należnego jej ewentualnie z tego tytułu wynagrodzenia. Jak wskazano wyżej, nie dowodzi tego protokół z dnia 31 stycznia 2014r., odnoszący się do innego rodzaju robót. Z kolei z zeznań świadka Ł. S. wynikało, że istotne roboty dotknięte były szeregiem wad, które usuwano w lutym 2014r. Natomiast pozwany wskazał, że wady te wymagają wykonania elewacji od początku i wykluczają możliwość jej odbioru w stanie pozostawionym przez powódkę. Twierdzeniom tym powódka nie przeciwstawiła żadnych argumentów ani dowodów. Tymczasem jej obowiązkiem było wykazanie, że roboty w zakresie elewacji zostały wykonane w stopniu umożliwiającym dokonanie ich odbioru, choćby z wadami. Podkreślenia bowiem wymaga, że o możliwości odbioru robót budowlanych nie decyduje całkowity brak ich wad, ale ich wykonanie w sposób umożliwiający przyjęcie, że proces budowlany (na danym odcinku) został zakończony. Dochodzeniu usunięcia wad służą bowiem roszczenia z rękojmi. Inwestor nie może zatem odmówić odbioru robót, jeśli zostały one zakończone, choćby były dotknięte wadami. Powódka nie wykazała jednak, aby roboty na elewacji zostały rzeczywiście ukończone. Tymczasem, zgodnie z umową z dnia 21 stycznia 2014r., zapłata wynagrodzenia za ich wykonanie była uzależniona od ich zakończenia (termin zapłaty ustalono na 30 dni od zakończenia robót). Tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, aby roszczenie powódki (bez względu na to do kogo adresowane) było wymagalne.

Finalnie należy zauważyć, że podstawą roszczenia powódki kierowanego do pozwanego nie może być przepis art. 405 k.c. w zw. z art. 410 k.c., gdyż na konstrukcję taką można powoływać się jedynie, gdy brak innej podstawy pozwalającej na zrównoważenie majątkowych skutków łączących strony stosunków prawnych. Tymczasem w niniejszej sprawie podstawę taką stanowi umowa z dnia 21 stycznia 2014r. z tym, że jedynym właściwym adresatem wynikających z niej roszczeń powódki jest G. Ż..

Co za tym idzie, powództwo, jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw, podlegało oddaleniu o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało oddalone w całości, w związku z czym pozwanemu przysługiwało prawo do zwrotu wszystkich poniesionych kosztów procesu. Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 5.417,- zł obejmujące koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu przed sądem I instancji w wysokości 3.600,- zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. Nr 2013, poz. 490) i w postępowaniu apelacyjnym w wysokości 1.800,- zł (§ 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 cyt. rozporządzenia) oraz opłatę skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Mając powyższe na uwadze, przeczono jak w pkt II wyroku.